

sag, hvem der må være med og få indflydelse, og hvem der skal holdes udenfor.

Jeg har også noteret mig med en vis interesse igennem årene, at især medlemmer af Dansk Folkepartis folketingsgruppe og ledelsen taler om systemskiftet i 2001 med en meget stor fryd - det kan jeg godt forstå, hvis jeg var Dansk Folkeparti - nemlig defineret ved, at Det Radikale Venstre nu blev sat endeligt uden for indflydelse. Så jeg noterer mig med glæde, at fru Pia Kjærsgaard er begyndt at blive lidt øm på sine gamle dage og gerne vil involvere alle andre i det politiske arbejde herinde og ikke holde nogen udenfor.

Hvis nu der ikke bliver et VKO-flertal efter næste valg - det tillader jeg mig at gå ud fra at der ikke bliver, og det vil Det Radikale Venstre ønske temmelig kraftigt og arbejde for at der ikke bliver - hvad så med udlændingepolitikken? Når de afviste asylansøgere ikke kan sendes hjem, fordi regeringen ikke vil tage ansvaret for at sætte de afviste asylansøgere i en flyver, og fordi hjemlandets regering ikke vil tage ansvaret for at tage imod de afviste asylansøgere, og fordi FN's Flygtningehøjkommissariat, UNHCR, ikke vil tage ansvaret for at lade de afviste asylansøgere komme tilbage til deres hjemland, hvad så med den situation?

Der tror jeg afgjort, der vil ske nogle ændringer, hvis ikke der er et VKO-flertal, fordi vi vil holde op med at presse de afviste til at rejse frivilligt tilbage, når vi ikke selv er i stand til som ansvarlige myndigheder at sende dem tilbage. Og derfor vil vi også sikre os, at de ikke behandles umenneskeligt, som de gør i dag. Selv om Det Konservative Folkeparti i dag meget heltemodigt indimellem protesterer over den behandling, der sker, så sker der jo ikke meget andet, end at væggene i asylcentre bliver malet for et eller andet antal millioner, men forældrene lider stadig, og børnene lider stadig, og det er ikke lovens skyld, det er nemlig regeringsflertallets ansvar, og det er dem, der er i stand til at handle, hvis de vil ændre på forholdene.

Vi vil heller ikke opleve en lukkethed omkring udlændingepolitikken, som vi gør i dag. I dag mangler der informationer til borgerne om praksisændringer, fordi der ikke i almindelighed er åbenhed i forvaltningen i Udlændingservice og i ministeriet om de afgørelser, der sker i praksis. Flygningeadvokater må selv lave deres eget sagsregister, så de i deres sagsbehandling kan henvise til, hvordan sager har været afgjort tidligere.

Ombudsmanden har kritiseret manglende høringer og manglende opfyldelse af notatpligt. Og det nytter ikke, at statsministeren taler om frihed og folkestyre, når borgerne mulighed for at gøre deres rettigheder gældende ikke er til stede. Borgerne kender dem ikke. Det er anden gang, Ombudsmanden kritiserer Indenrigsministeriet og Udlændingestyrelsen for den forvaltning. Efter vores opfattelse i Det Radikale Venstre er det en uantagelig forvaltningspraksis, og det er et brud på det retssæt, der giver lighed for loven.

Kl. 19.20

Så er der skatteområdet. Statsministeren erklærede sig enig i, at den største opgave - eller i hvert fald en af de rigtig store opgaver - er at sikre et tilstrækkeligt antal medarbejdere til den offentlige sektor. Statsministeren anerkendte også, at arbejdsudbuddet kan stige, hvis man sænker skatten på arbejde. Begge dele er jeg meget glad for at statsministeren anerkender.

Men så siger statsministeren også, at jeg, altså undertegnede, vil myrde skattestoppet. Det var statsministerens ord. Nej, jeg vil sådan set ikke specielt myrde skattestoppet, men jeg er enig med OECD, vismændene og Velfærdskommissionen i, at det skattesystem, vi har, er det dumme i verden. Det er skadeligt for arbejdsudbuddet, og vi har en stigning i topskatteyderne, som er temmelig markant. Vi har verdensrekord i antal medarbejdere, der betaler den højest mulige marginalskat. Det er steget fra 815.000, da regeringen startede, til 960.000 i dag. Det er da en rekord, der vil noget.

Så der er såmænd så mange ting, man kan hæfte sig ved, når man skal se på inkonsekvensen hos regeringen. Regeringen har flertallet, regeringen kender problemerne, statsministeren har anerkendt dem her fra talerstolen, regeringen kender løsningsmulighederne, jævnfør erhvervsskattepakken, som statsministeren også ganske udmærket repeterede her fra talerstolen for nogle timer siden, men regeringen fralægger sig ledelsesansvaret.

Derfor må vi jo gå en anden vej, hvis vi vil have lidt gang i skattepolitikken. Og derfor er spørgsmålet: Hvornår gennemfører Venstre og De Konservative egentlig de skattelettelser, de har lovet i deres regeringsgrundlag i denne valgperiode? Hvornår tager regeringen sig sammen for at sikre et råderum, der giver mulighed for, at vi sænker skatten på arbejde? Det er jo det, der er det helt centrale. For Det Radikale Venstre er det sådan set ikke et spørgsmål om,